

עלון שבועי נחלת שדה

חידושי תורה בדרך הדרוש
והאגדה על פרשת השבוע

מאת מחבר סדרת הספרים "נחלת שדה" על התורה והמועדים

562 ק"פ 098 פ"ט כי תצא תשפ"ב שנה י"ב ע"א י"א
לתגובות/הערות/דרשות והרצאות ניתן לפנות לטלפון – 050-4145482

הנושא: שילוח הקן סגולה לבנים

זכות על עופות שהוא ממונה עליהם, ואין בכך אפילו אחד שמלמד זכות על בניי, שהם ישראל 'בני בכורי ישראל', ועל השכינה שהיא בגלות, שהקן שלה הוא ירושלים חרבה ובניה בגולה תחת יד אדונים קשים, אומות העולם, ואין מי שמבקש עליהם רחמים ומלמד זכות עליהם. באותו זמן צווח הקדוש ברוך הוא ואומר, למעני למעני אעשה ואעשה, למען שמי, ובזה יתעוררו רחמים על השכינה ועל בניו שבגלות.

וכך כותב רבי יהונתן אייבשיץ ז"ע בספרו יערות דבש (ח"ב דרוש ו'): כל האם הנשלחת מבניה, אין לה ניחא בשביל צער פרידתה מבניה האפרוחים, וכי היא נודדת מגג לגג אולי תמצא בנים לרבוץ עליהם ולגונן בכנפיה, ולקוח המלאך ומביא אותה לפני הקב"ה ואומר, כך הוא הצער מעוף, ומה הוא הצער מכנסת ישראל אשר גלתה מעל בניה ולא מצאה מנוח, והקב"ה נתמלא רחמים על ישראל, וזוהיא מצות שילוח הקן. ע"כ.

וכן כתב בספרה"ק 'שפתי כהן' (עה"ת בפרשת השבוע): עוד יש רמז במצוה זו התעוררות רחמים על כל העולם, כמו שאמר במדרש רות, כי מתוך שהוא משלח את האם היא הולכת ודואגת ומצטערת על קינה ועל בניה והולכת נעה ונדה ורוצה להרוג את עצמה, ומרוב צערה השר הממונה על העופות מבקש רחמים מהקב"ה, ואז הקב"ה מתמלא רחמים ואומר: אם זה השר מבקש רחמים על מנויו, אני שאני רחמן וממני הם הרחמים לא ארחם על בני, אוי שהחרבתי את ביתי והגליתי את בני.

אז מתמלא רחמים ומרחם על כל העולם, מי גרם כל זה? אותו שקיים מצות שילוח הקן, ולזה אמר "למען ייטב לך" ולא כתיב "ייטיב לך" אלא ייטב לך אותו ששלח הוא שהטיב לך, ותאריך ימים אין כתיב כאן אלא והארכת ימים, שמאריך ימים לכל העולמות, שמאריך הרחמים שהן כינוי לימים כי הלילות הם כינוי לדיון, וזהו סוד אומרם (בראשית רבה י"ב, ו') לעתיד לבוא יתארכו הימים. עכ"ל.

בקיץ של שנת תש"ס כובד מרן הראשל"צ פוסק הדור הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל במצוות שילוח הקן, לאחר מכן כשישבו הקהל לסעודת מצוה לכבוד המעמד, הבחינו הקהל כי מרן בוכה וממלמל בפיו קרוב לעשרים דקות!

איש מן הנוכחים לא העז לשאול לפשר הבכיה, אך משניגש בעה"ב למרן ושאלו על כך, השיב לו מרן: בעת קיום המצוה, נזכרתי בדברי הזוה"ק שבזמן שישראל מקיימים מצות שילוח הקן כל ממונה מלמד זכות על העופות שלו,

בפרשת השבוע התורה מצוה שאם אדם ימצא קן עם אפרוחים או ביצים עליו לשלח את האם ולקחת את הבנים שנאמר "כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בקל עץ או על הארץ אפרוחים או ביצים והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים לא תקח האם על הבנים, שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים"

וכך אומר הזוה"ק (זוהר חדש רות דף צד:): זו הציפור דהיינו האם כשפורחת מגוזליה ונשתלחה מעל בניה, היא מצפצפת והולכת ואינה יודעת לאיזה מקום הולכת, עד שהיא מנדדת ורוצה לאבד את עצמה. אבל הקב"ה שנאמר בו "ורחמיו על כל מעשיו" ורחמיו אפילו על יתוש זעיר, ורחמים שלו על הכל, לכן אותו מלאך הממונה על העופות, מתעורר אל הקב"ה שירחם על העוף.

ועי"ז הקב"ה מתעורר לרחם על בניו – עם ישראל, ויוצאת בת קול ואומרת: "כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו" (משלי כז, ח) והקב"ה מתעורר ברחמים על כל אלו ההולכים נדים ונעים ממקום למקום, וממקום זה למקום אחר, שבורי לב, שבורי כח, ואז מתעוררים הרחמים על כל העולמות, והקב"ה מרחם עליהם, וסולח עוונותיהם של הנוודים ממקומם, ומרחם עליהם ועל כל העולם.

ועל זה אמר הקב"ה בשילוח הקן: תשלח את הציפור מחוץ לקן, והיא מעוררת רחמים על כל העולם, מי הוא הגורם לרחם על העולם ולעורר רחמים עליהם? ההוא בר נש ששלח ההוא ציפור לצערה בשני אופנים: א. שאיבדה את בניה. ב. שאין לה מקום מנוח. כך הקב"ה מתעורר ומתמלא רחמים על כל אלו שהם בצער, ועל כל אלו הנוודים ממקומם, ולכן שכרו של זה ששלח את האם, הוא "למען ייטב לך והארכת ימים" שלא יהיה לו צער. עכ"ל הזוהר חדש.

וכן כתב בתיקוני הזוהר (תיקון ג דף כ"א): שלח תשלח, בוא וראה מלאך יש שממונה על העופות, שהן הנפשות שנקראות ציפורים וסנדלפ"ון שמו. ובזמן שישראל מקיים אותה מצוה והולכת האם המשולחת ובניה צווחין, הוא מלמד זכות על העופות שלו ואומר לקב"ה: והרי כתיב בך 'ורחמיו על כל מעשיו' למה גזרת על העוף המשולחת מקינה? וכן סנדלפ"ון מלמד זכות על העופות שלו שהן הרוחות הפורחות בבני האדם...

ובזמן שישראל מקיימים את המצוה הזו, כל ממונה מלמד זכות על העופות שלו והקדוש ברוך מה עושה? מכנס את כל חילותיו ואומר: וכל ממונה של עופות שלמטה מלמד

והקב"ה אוסף את כל צבאותיו ואומר להם: ומי ילמד זכות על בני שנמצאים בגלות? ומי ילמד זכות על השכינה שהיא בגלות שהקן שלה הוא בית המקדש שחרב? ואז אומר הקב"ה אני אלמד עליהם זכות, ועי"ז יתעוררו רחמים על ישראל.

ולכן בכיתי והתפללתי בעת רצון זה, ואמרתי עד מתי השכינה תהיה בצער, עד מתי יהיו ישראל לסבל ולרדיפות וצרות (מלך ביופיו עמ' 412).

כיון שמצות שילוח הקן מעוררת את הרחמים על גלותם של ישראל וחורבן בית המקדש, לכן היא גורמת לקרב את הגאולה, כמובא במדרש רבה בפרשת השבוע: דבר אחר, מהו "שלח תשלח את האם"? אם קיימת מצוה זו, אתה ממהר לבוא מלך המשיח שכתוב בו שילוח. מנין? שנאמר (ישעיה ל"ב) "משלחי רגל השור והחמור". דבר אחר, אמר רבי תנחומא: אם קיימת המצוה הזאת אתה ממהר את אליהו הנביא זכור לטוב שיבוא, שכתוב בו שילוח שנאמר (מלאכי ג') "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא". והוא יבוא וינחם אתכם. מנין? שנאמר (שם) "והשיב לב אבות על בנים".

ובספה"ק אגרא דכלה הביא בדרך רמז: "שלח תשלח את האם". במדרש (דב"ר ו, ז): אם קיימת שילוח הקן אתה ממהר את אליהו ואת משיח. נרמז לדעת בראשי תיבות: א"ת הא"ם, א"ליהו ת'שבי ה'מבשר א"ת מ'שיח.

אחר הקדמה זו נבוא ונבאר, מצינו כי מצוה זו בסגולתה להיפקד בבנים, כמובא במדרש (דב"ר ו, ז): ומה מתן שכרה של מצוה זו? שאם אין לך בנים אני נותן לך בנים, מנין? שנאמר "שלח תשלח את האם" ומה שכר אתה נוטל "ואת הבנים תקח לך".

ובספר צמח דוד (פרשת כי תצא) מביא שני טעמים מדוע מצוה זו מסוגלת לבנים. טעם ראשון: שנסמכה מצות שילוח הקן לאיסור "לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה" (דברים כב, ה) כי אם גבר לובש שמלת אשה או אשה לובשת כלי גבר, על ידי זה הם יכולים לבוא שוב בגלגול אך הפעם נשמת האיש תהיה בגוף אשה או נשמת האשה בגוף איש. ואם אכן אחד מנשמות בני הזוג התחלף בגלגול, אז בני הזוג יהיו עקרים ולא יוכלו להוליד, כי לשניהם יש את אותו סוג נשמה, כלומר שתי נשמות של זכר או שתי נשמות של נקבה. והתיקון לזה הוא קיום מצות שילוח הקן שעל ידי כך מתנוצצים ניצוצי 'נשמת זכר' בתוך האיש שיש בו נשמת נקבה או ניצוצי 'נשמת נקבה' באשה שיש בה נשמת זכר ואז "וְאֵת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ" (דברים כב, ז) שהם יכולים להוליד בנים.

ועוד טעם כתב, שהרי הזכרנו שמצוה זו מזרזת את ביאת המשיח, ואמרו חז"ל, אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף, שהוא המקום בו נמצאות הנשמות לפני בואן לעולם הזה (גמרא ורש"י יבמות דף סג: ד"ה גוף), וכדי שהנשמות הללו לא יעכבו את ביאת המשיח, זוכה להביא את אותם נשמות לעולם הזה וזוכה לילדים.

ונראה כי תהיה נפק"מ בין הטעמים, שלפי הטעם הראשון זוכה על ידי מצות שילוח הקן להושיע את עצמו שיהיה לו ילדים. ולפי הטעם השני, ממשיך ישועה לא רק עבורו אלא לכל הזקוקים לישועה לזש"ק, כדי לזרז את הגאולה.

ונראה לומר טעם חדש בזה, בהקדם מה שכתב בספה"ק שם משמואל (כי תצא, תרע"ז) וז"ל: ויש להוסיף ולומר, שלא סוף דבר שע"י שקיים אחד מישראל מצות שילוח הקן יבואו אליהו ומלך המשיח, שהרי בודאי כבר נזדמנה ממצוה זו לפני כמה בני אדם וקיימוה, ומ"מ עדיין בן דוד לא בא. אך יש לומר עפ"מ דאיתא בספרים הקדושים בענין גילוי אליהו, שיש בכמה אנפי, יש בפועל ממש, ויש שהוא רק בהארט השכל שמתנוצץ באיש הזוכה לזה. וכך נראה לפרש מה שאיתא בזמר 'לכה דודי': "התנערי מעפר קומי לבשי בגדי תפארתך עמי על יד בן ישי בית הלחמי, וכן ימין ושמאל תפרוצי ואת

ה' תעריצי על יד איש בן פרצי וכו'", שאיננו קאי על לעתיד לבד, אלא שכל שומר שבת, מה גם מי ששבת קולטתו, זוכה בשבת להארה ומתנוצץ בו אור ממלך המשיח, וכמו שמלך המשיח הוא הגואל הכללי, כן הארה והתנוצצות זו ממלך המשיח מביאה בלב איש הזוכה לגאולה פרטית. וכך יש לפרש, שסגולת מצות שילוח הקן לזכות באמצעותה להארה נפשית ושכלית מאליהו הנביא ומלך המשיח. ע"כ.

ומתבאר כי על ידי מצות שילוח הקן זוכה שיתעבר בו ניצוץ של אליהו הנביא, והרי אליהו הנביא הוא מלאך הברית ושם אליהו עולה בגימטריא ב"ן, כי על ידו יזכה לזרע של קיימא.

וכן יש לבאר בזה, גם את ענין ה"קוואטער" שהעולם אומרים כי הוא סגולה לילדים, כי הוא נחשב כסנדק שני. בספר פרקי השנה להרה"ג ר' צבי ירוב שליט"א, מזכיר סגולה זו, ושהמציאות מוכיחה שהוא בדוק ומנוסה, אך הוא כותב שאין לה מקור מספרי הקדמונים.

והביא בשם הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל ביאור לסגולה זו, שידועים דברי הגר"א בביאורו לשולחן ערוך "לא ראינו סנדק שמתעשר", וזאת משום, שאכן ראוי הסנדק לעשירות, אלא שיש באפשרותו להמיר את זכיית העשירות בזכיה אחרת, כגון בעשירות בדעת, בחיים ארוכים, או בזרע של קיימא. לפי דברי חז"ל בנדרים (סד:) כי העני חשוב כמת, וכן מי שאין לו בנים, אם כן יש קשר בין עשירות לפקידת בנים.

וכיון שמובא בספרי הקדמונים שה"קוואטר" הוא מעין סנדקאות, לכן מקבלים זכות של עשירות שיכולים להחליפה בפקידה בזרע של קיימא. עי"ש.

ולפי דרכינו יש לומר, כיון שחשוב הוא כסנדק, לכן זוכה שיתעבר בו ניצוץ של אליהו הנביא שיועיל לו לישועה.

[כמו כן יש סגולה להביא את כסא אליהו לבית היולדת, שלושה ימים לפני הברית והיו מכבדים אישה שאין לה בנים או נערה שהגיעה לפירקה לקשט את הכסא. וכל הלילה היה מונח כסא אליהו בביתו של התינוק כדי שיבוא אליהו לשם ויברך אותו ולמחרת היו מוליכים את הכסא למקום הברית].

עוד יש לומר, יש מחלוקת האחרונים בגדר מצות שילוח הקן, האם היא 'מצוה חיובית', שכאשר מזדמן לפני האדם 'אם על הבנים', אזי גם כשאין לו צורך בבנים, מצוה עליו לשלוח את האם ולקחת הבנים, והנמנע מכך נחשב כמבטל מצות עשה, או שמא אינה אלא 'מצוה קיומית', כלומר, שדוקא כשרוצה לקחת את הבנים, הזהירה התורה (דברים כב, ו-ז) "לא תקח האם על הבנים שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך", אבל אם אין לו חפץ לא באם ולא בבנים, אין עליו חובת מצוה זו.

הראשון שעסק בזה בהרחבה היה ה"חות יאיר" (סימן ס"ז) וז"ל: שאלה נשאלתי אם יקרא קן ציפור לפני איש בשדה אם מחויב עכ"פ לזקוק לה לשלח את האם, או רשאי לילך לדרוכו, דלא אמרה רחמנא "שלח תשלח" רק באם ירצה ליקח הבנים.

היינו, האם שילוח הקן היא מצוה חיובית, ולכן כל מי שרואה קן ציפור חייב לשלח את האם גם אם הוא לא רוצה לקחת את הבנים, או שהתורה אמרה למי שרוצה לקחת את הבנים שעליו להקדים ולשלח את האם. אמנם אם אין רצונו לקחת את הבנים יכול לילך לדרוכו מבלי להיטפל לקן.

אחר שהביא הוכחות לכאן ולכאן מצדד להחמיר, וכלשונו: "לכן נראה לי דחייב להיטפל ולקיים מצות ה', ולא יהא אלא ספק שראוי לחוש ולהחמיר בכל דבר", ומטעים הדבר על פי מה שהאריך הזוהר הקדוש בסוד המצוה, "שהוא כדי שהעוף אם העופות תצטער, ותפרח ממקום למקום לבקש את בניה, ועל ידי כך יתגלגלו רחמי המקום ב"ה על בניו שבגלות", כלומר, כי ע"ד סוד נועדה מצוה זו לעורר רחמי המקום ב"ה על בני ישראל בגלות.

ה'חתם סופר' בתשובותיו (א"ח סי' ק') דן בדברי ה'חות יאיר', ומסיק: "אמנם בתשו' חוות יאיר סיים טעם בשם ספר הזוהר בשילוח האם, לעורר ייללת אימא עילאה על בניה, אם כן מצוה להדר אחר קן כדי לעורר רחמי אימא עילאה על בניה...". והמשיך ומעורר על דבריו: "אך ש"ס דילן על כרחך לא סבירא ליה הכי, דהרי להנ"ל תינח בזמן שאין בית המקדש קיים, אך בזמן שביהמ"ק קיים, כגון בימי דוד ושלמה דסיהרא קמה בשלימותיה, ואם הבנים שמחה, ומכל שכן לעתיד לבא במהרה בימינו, מאי איכא למימר."

היינו שהוא מקשה על דברי הזוהר הקדוש, שלפי טעמו מה כוונת המצוה בזמן שבית המקדש היה קיים וכן לעתיד לבוא, כי מה שייך אז לעורר רחמים לגאול את ישראל. ומחמת שאלה זו הוא סובר שהש"ס שלנו חולק על הזוהר הקדוש: "אלא על כרחך ש"ס דילן לא ס"ל כזוהר הנ"ל, וידוע היכי דפליגי הנגלה עם הנסתר אין לנו עסק בנסתרות והנגלות לנו ולבנינו".

ולכן לדעתנו מצות שילוח הקן היא מצוה קיומית ולא מצוה חיובית.

והנה, כתב בספה"ק בני יששכר (מאמרי חודש סיון מאמר ה', בשם החיד"א) כי אע"פ ששכר מצוות בהאי עלמא ליכא (קידושין לט:), היינו רק על עצם מעשה המצוה שמקיים ועושה על פי דין, אבל מה שמסיפין בהידור המצוה מקבל שכר בעולם הזה.

על פי דבריו יש לומר, כי גם מצוה קיומית שכרה הוא בעולם הזה, שהרי עושה יותר ממה שהוא חייב על פי דין, ולכן מצות שילוח הקן, אשר לפי שיטת החתם סופר היא מצוה קיומית, שכרה בעולם הזה שיזכה לילדים.

ולפי זה יש לבאר גם מה שמצינו כי מצוה ציצית מסוגלת לבנים. כמו שכתב בספר רפאל המלאך (ערך בני עמוד 17) בשם מדרש תנחומא, שקיום מצות ציצית כראוי, סגולה לבנים. ובספר כרם חמד (על התורה פרשת שלח) הביא בשם בעל תורת חסד מלובלין סגולה לבנים, שהאשה תתפור בגד של ארבע כנפות והבעל יכניס בזה את הציציות, ויתנו לו את הטלית. ועיי"ש מה שכתב בזה.

ולפי דרכינו גם ציצית היא מצוה קיומית, ולכן שכרה שיזכה לבנים.

נסיים במעשה, ב"א בתמוז תשנ"ד, בעת שיצאה הרבנית קנייבסקי ע"ה בדרכה להלווייתה של אמה - הרבנית אלישיב ע"ה, הבחינה בקן ציפור על הגג. מיד פנתה אל אחד מנכדיה ודחיפות בקולה: "גש מהר אל ישיבת 'בית מאיר' וקרא לאברך פלוני. הוא היה אצלי לפני כמה שנים וסיפר שאין לו ילדים. אמור לו שיש כאן קן ציפור, וכתוב במדרש ששילוח הקן הוא סגולה לבנים. אמנם אני עומדת לנסוע ללוויה עכשיו, אבל יש עוד מספר דקות עד שהרב ירד ונצא לדרך. שיבוא מיד לזכות במצווה!"

הנכד מיהר בשליחות סבתו וקרא לאברך המדובר. האברך נדהם. כיצד מסוגלת הרבנית בשעה כה קשה לחשוב על אדם בלתי מוכר שהיה אצלה לפני שנים? הוא מיהר אל בית הרבנית, אך אז הסתבר שהציפור איננה בקן. "כדאי שתמתין מעט", עוזדה אותו הרבנית, "אולי הציפור עוד תשוב לפני שהרב ירד". ואכן, ברגע האחרון שבה הציפור אל הקן והאברך קיים את המצווה.

תשעה חודשים לאחר אותו מעשה ילדה אשתו של האברך במזל טוב. ייתכן שלא רק מצוות שילוח הקן היא זו שהועילה, אלא מסירות נפשה של הרבנית למען יהודי זר פעלה במרומים בצירוף למעשה המצווה.

הפסוק אומר: **כִּי יִקְרָא קֶן צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ בְּכָל עֵץ אוּ עַל הָאֲרֶז אֲפֹרְחִים אוּ בְיָצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֲפֹרְחִים אוּ עַל הַבְּיָצִים לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים. שֶׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבְּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים.**

ומיד אחר כך נאמר: **"כִּי תִבְנֶה בַּיִת חֻדָּשׁ וְעִשִׂיתָ מַעֲקֶה לְגַגְךָ וְלֹא תִשִּׂים דָּמַיִם בְּבֵיתְךָ כִּי יִפֹּל הַזָּפֵל מִמֶּנּוּ."**

יש להסביר מדוע הסמיך מצות שילוח הקן לבניית בית. יש לתת רמז בזה לדברי קדשו של הרה"ק בעל העטרת צבי מזידיטשוב ז"ע (ראה ליקוטי עטרת צבי עמוד צ"ה) על הפסוק (תהלים ל"ו, ט) "ירוויין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם", דהנה כל ההשפעות לבני ישראל הם מ"ג מידות של רחמים. ואחת מ"ג מידות של רחמים היא המידה של "נוצר חסד לאלפים" המשפעת חסד ורחמים, כי יש נח"ל עליון הרמוז בראשי תיבות נ'צר ח'סד ל'אלפים (וראה בזה בתפארת שלמה, פרשת חוקת, עה"פ "ואשד הנחלים"), וממנו נובעים כל האוצרות ושפע דלעילא ברכות וישועות, וכאשר זוכה האדם הרי שהאוצרות נמשכים ונובעים מלעילא לתתא.

אמנם ע"י החטא נשבר ונפגם צינור ההשפעה ונעשה הפסק ומחיצה בין מקור השפע לעם ישראל, ואז באים הגויים בני אומות העולם והסט"א והם יונקים מצינור השפע רח"ל. וזהו עיקר העבודה של עם ישראל בתורה ובמצוות ובמעשיהם הטובים, להשפיע שפע לבני ישראל על ידי שיזהרו לבל יסתם וישבר צינור השפע.

וכשאין זוכים וחוטאים רח"ל, סר מאיתו אותיות ח"ן, היינו נ' של נוצר וח' של חסד כי רק לענוים יתן ח"ן (משלי ג, ל"ד). לא כן החוטא אשר סר ח"נ'ו מעליו, ומ"נצר חסד" נותר רק אותיות צ"ר וס"ד, צר רומז לכתוב (אסתר ז, ו) "איש צר ואויב". וס"ד בגימטרי' דין, שהם הקליפות הצרים על האדם, שהם בגימטריא דש"ן.

אשר על כן על האדם להתחזק ולהתאמץ להשיב אותיות ח"ן לנצר חסד, ובכך יושלם בחי' נוצר חסד, שהוא בגימטריא ב"ת, ותתחדש המידה של נוצר חסד לאלפים ר"ת נח"ל להוריק ברכה מנחל העליון להשפיע חסד ורחמים.

וזהו ירוויין מדש"ן ביתך, היינו שיתהפך מבחינת דש"ן בגימטריא צ"ר ס"ד, לבי"ת שבגימטריא נצ"ר חס"ד, ואז יהיה נח"ל - נוטריקון נוצר חסד לאלפים 'עדניך תשקם' שיושפע עליו שוב מידה זו של חסד ורחמים, ויבוא אליו שפע רב מנחל עליון, ולא ילך חוצה שינקו מכך זדים ארורים. יעו"ש בדברי קדשו.

ולפי"ז יש לומר, אחר שנתבאר כי סגולת מצות שילוח הקן אשר מעוררת רחמי שמים על כלל ישראל, אם כן כאשר מקיים מצוה זו, גורם בזה להשפיע חזרה את השפע לכלל ישראל, ולכן נעשה בית חדש, היינו "נוצר חסד" (בגימטריא ב"ת) בצורה מושלמת.